

ribos, bus apribota jos taikymo sritis. Teisingumo Teismas nusistovėjusioje teismo praktikoje pažymėjo direktyvų, susijusių su viešojo pirkimo sutartimis, svarbą laisvam prekių judėjimui ir veiksmingai konkurencijai Europos Sąjungos mastu. Pasirinktinis vientisų paslaugų viešųjų sutarčių skaidymas prieštarauja šių paslaugų tikslui ir kelia grėsmę minėtiems direktyvų tikslams.

Vientisų sutarčių vertės dirbtinis išskaidymas negali būti pateisinamas ir biudžetinais sumetimais. Jeigu būtų laikoma, kad vientisa ūkinė operacija dėl įvairių su biudžetu susijusių priežasčių turi būti vykdoma keliais etapais ir todėl išskaidoma į kelias savarankiškas sutartis, tai pažeistų direktyvos taikymo sritį. Iš tiesų direktyvos 9 straipsnio 3 dalis draudžia dirbtinai suskaidyti vientisus darbus.

Iš to, kas pasakyta, darytina išvada, kad nagrinėjamos sutartys sudaro vieną ūkinę operaciją, kurios vertė vykdant viešuosius pirkimus viršijo direktyvoje nustatytą vertės ribą. Todėl dėl sutarties skyrimo turi būti priimamos paraiškos Sąjungos mastu ir pradėtos pagal direktyvą nustatytos procedūros. Tai nebuvo padaryta, todėl atsakovė pažeidė Direktyvą 2004/18/EB.

(¹) 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 134, p. 114; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7. t., p. 132).

2010 m. gruodžio 9 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Vengrijos Respubliką

(Byla C-575/10)

(2011/C 72/09)

Proceso kalba: vengrų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama D. Kukovec ir A. Sipos

Atsakovė: Vengrijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad Vengrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2004/18/EB (¹) 47 straipsnio 2 dalį ir 48 straipsnio 3 dalį bei Direktyvos 2004/17/EB (²) 54 straipsnio 5 ir 6 dalis neuztikrinusi, kad per viešųjų pirkimų proce-

dūras ūkio subjektai galėtų nurodyti kitų įmonių pajėgumus, neatsižvelgiant į jų ryšių su šiomis įmonėmis teisinį pobūdį.

— Priteisti iš Vengrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvoje 2004/17 ir Direktyvoje 2004/18 konkurso dalyviams per viešųjų pirkimų procedūras suteikiama galimybė siekiant įrodyti savo pajėgumą ir atitikimą atrankos kriterijams nurodyti kitų įmonių pajėgumus, neatsižvelgiant į jų ryšių su šiomis įmonėmis teisinį pobūdį.

Komisijos teigimu, minėtų direktyvų atitinkamų nuostatų neatitinka Vengrijos teisės normos, pagal kurias nustatytų pajėgumo kriterijų atveju konkurso dalyviams leidžiama naudoti kitų įmonių, kurios tiesiogiai nedalyvauja vykdant sutartį, išteklius tik jei šiose įmonėse konkurso dalyviai turi pakankamai didelę kapitalo dalį, dėl kurios jie gali daryti įtaką šioms įmonėms. Taip įmonių, kurios nedalyvauja vykdant sutartį kaip subrangovės, ginčijamose nacionalinėse normose nustatomas papildomas reikalavimas tam, kad per viešųjų pirkimų procedūras konkurso dalyvis galėtų nurodyti ir šių įmonių pajėgumus.

Direktyvos nuostatos yra vienareikšmiškos — jose nereikalaujant, kad įmonės, kurios derina savo išteklius, tiesiogiai dalyvautų vykdant sutartį, numatyta, jog nacionalinėse teisės normose turi būti užtikrinta galimybė nurodyti šių įmonių išteklius *neatsižvelgiant į* konkurso dalyvio ryšių su šiomis įmonėmis *teisinį pobūdį*. Vienintelis reikalavimas — kad konkurso dalyvis galėtų įrodyti perkančiosioms organizacijoms, jog faktiškai gali įvykdyti sutartį.

Komisija tęsia, kad vis dėlto šiuo ieškiniu ginčijamomis Vengrijos teisės normomis šiuo atžvilgiu apribojamos konkurso dalyvių galimybės, nes jiems faktiškai nepaliekama kito pasirinkimo, kaip tik įtraukti į sutarties vykdymą šias įmones, į kurios išteklius atsižvelgiama, subrangovėmis, nebent nuo pat pradžių konkurso dalyvis turėtų pakankamai didelę šių įmonių kapitalo dalį, dėl kurios galėtų joms daryti įtaką.

Komisija tvirtina, kad ginčijamos nacionalinės teisės normos negali būti pateisinamos tikslu, kuriuo siekiama užkirsti kelią praktikai, skirtai apeiti viešųjų pirkimų normas, nes tokiu tikslu negalima remtis siekiant pateisinti su viešaisiais pirkimais susijusioms Sąjungos teisės normoms prieštaraujančią nuostatą, kurioje neproporcingai apribojamos direktyvose numatytos procedūrinės teisės ir pareigos. Be abejo, valstybės narės, laikydamosi direktyvose nustatytų ribų, gali nuspręsti kaip konkurso dalyviai turi patvirtinti faktiškai disponuojantys kitų įmonių ištekliais, tačiau jos tai turi padaryti nedarydamos skirtumo atsižvelgiant į ryšių su šiomis įmonėmis teisinį pobūdį.

Komisija atmetė Vengrijos Respublikos teiginį, kad įmonė, kuri nedalyvauja vykdamas sutartį negali įrodyti atitinkanti minimalius atrankos kriterijus, susijusius su faktiniu būtinų išteklių disponavimu vykdamas sutartį. Šiuo atžvilgiu Komisija rėmėsi tuo, kad Direktyvos 2004/18/EB 48 straipsnio 3 dalyje numatyta, jog konkurso dalyvis gali įrodyti, kad kitos įmonės ištekliai jam bus prieinami „pateikdamas <...> tų ūkio subjektų įsipareigojimą jam suteikti būtinus išteklius“. Darytina išvada, kad įmonė, kuri teikia savo išteklius, gali įrodyti turinti išteklius, kuriuos reikės suteikti vykdamas sutartį, neturėdama tiesiogiai dalyvauti įgyvendinant sutartį.

Galiausiai Komisija nurodo, kad dėl ginčijamų nacionalinės teisės normų gali atsirasti pasekmės, kuriomis diskriminuojami užsienio konkurso dalyviai. Nors šios Vengrijos teisės normos taikomos visiems konkurso dalyviams, iš tikrųjų jomis apribojamos galimybės dalyvauti konkurse, ypač užsienio konkurso dalyviams, nes paprastai jie neturi sutarties vykdymo vietoje visų tam būtinų išteklių, todėl per viešųjų pirkimų procedūras privalo gerokai dažniau nei Vengrijos konkurso dalyviai atsižvelgti į vietinių, nuo jų nepriklausomų ūkio subjektų pajėgumus.

(¹) 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 134, p. 114; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 132).

(²) 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/17/EB dėl subjektų, vykdančių veiklą vandens, energetikos, transporto ir pašto paslaugų sektoriuose, vykdomų pirkimų tvarkos derinimo (OL L 134, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 19).

2010 m. gruodžio 10 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Belgijos Karalystę

(Byla C-577/10)

(2011/C 72/10)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama E. Traversa ir C. Vrignon

Atsakovė: Belgijos Karalystė

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad priimdama nuo 2007 m. balandžio 1 d. galiojančios redakcijos 2006 m. gruodžio 27 d. Įstatymo

programos (¹) (I) 137 straipsnio 8 dalį, 138 straipsnio trečią įtrauką, 153 straipsnį ir 157 straipsnio 3 dalį, Belgijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 56 straipsnio nuostatas.

— Priteisti iš Belgijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinių pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Šiame ieškinyje Komisija teigia, kad nacionalinės teisės aktai, kuriuose nepriklausomiems kitose valstybėse narėse įsisteigusiems paslaugų teikėjams, norintiems laikinai teikti paslaugas Belgijoje, nustatoma pareiga pateikti išankstinę deklaraciją (deklaracija „Limosa“), yra laisvės teikti paslaugas kliūtis.

Komisija nurodo, kad, pirma, ginčijamos nuostatos yra diskriminuojančio pobūdžio apribojimas, nes, pirma, jomis atitinkamiems nepriklausomiems paslaugų teikėjams nustatomi papildomi administraciniai formalumai, kurie nėra mažareikšmiai ir yra atgrasantys, ir, antra, jomis numatoma kontrolės sistema tik kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems paslaugų teikėjams, nepagrindžiant šio skirtingo požiūrio objektyviomis priežastimis.

Antra, ieškovė tvirtina, kad šis laisvės teikti paslaugas apribojimas, net jeigu nebūtų diskriminuojančio pobūdžio, nėra pateisinamas nei atsižvelgiant į viešojo intereso tikslus, nei į socialinės apsaugos sistemos finansinę pusiausvyrą, nei į sukčiavimo prevenciją ar į darbuotojų apsaugą.

(¹) *Moniteur belge*, 2006 m. gruodžio 28 d., p. 75178.

2010 m. gruodžio 6 d. Hoge Raad der Nederlanden (Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Staatssecretaris van Financiën prieš L.A.C. van Putten

(Byla C-578/10)

(2011/C 72/11)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Hoge Raad der Nederlanden

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorius: Staatssecretaris van Financiën

Kita kasacinio proceso šalis: L.A.C. van Putten